

[Lannung.]

Overensstemmelse med vor Retsoverlevering har bevaret Tvangsarveretten. Erfaringerne fra de Lande, der ikke har haft en Tvangsarveret: England og i nogen Grad De forenede Stater, viser i høj Grad Ønskeligheden af en vis Tvangsarveret ved de uheldige, ja, endog grelle Forhold, som Mangelen herpaa ikke saa sjældent har ført til. Paa den anden Side er jeg, som sagt, enig i, at det vil være naturligt at give en noget større Testationsfrihed paa dette Punkt.

Jeg vil gerne være med til at se nærmere paa, om Retten til Beskikkelse af Tilsynsværge ifølge § 11 ikke bør tilkomme begge Ægtefæller og ikke blot som nu Manden.

Indførelsen af den nye Forlodsret vil vi meget gerne medvirke til; vi anser det for et ganske naturligt og velbegrunnet Retsinstitut. Det er ogsaa paa sin Vis en Konsekvens af Udviklingen, en stigende Forstaaelse med Hensyn til at give den unge Slægt de bedst mulige Kaar og Uddannelse, og Forlodsretten bliver jo i en vis Forstand et Modstykke til Indskrænkningen af Tvangsarveretten, da den i adskillige Tilfælde vil betyde, at den reelle Tvangsarv bliver større og Testationsfriheden mindre i Henhold til § 44, hvorefter Forlodsretten i første Linie skal fyldestgøres af den Del af Boet, der ikke er Tvangsarv, og det er sikkert naturligt i denne Relation.

Vi tiltræder ogsaa med Tilfredshed Bestemmelsen om, at aabenbart urimelige Testamentbestemmelser, savnende et fornuftigt Formaal, bør kunne tilsidesættes.

De relativt mindre vidtrækkende Enkeltheder, saasom at en Morder ikke maa faa Andel i Arv, der er afhængig af den dræbtes Død, skal jeg ikke opholde mig ved, men dog sige til den højtærede Justitsminister, at han bør se nærmere paa det stenografiske Referat af hans Tale paa dette Punkt. Justitsministeren taler her om en Mand, der myrder sin Svigersøn. (*Justitsministeren* [Elmquist]: Det er rettet!). Det glæder mig, for det var lidt morsomt, det, der stod — nemlig dette, at hvis en Mand myrder sin Svigersøn, og det saa sker, at han dør o. s. v. Naa, det bliver altsaa rettet.

Vi er ligeledes enige i, at Adgangen til fremtidig at skabe Pengefideikommisser ophæves, og vi vil meget gerne deltage i en indgaaende Undersøgelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt allerede bestaaende Fideikommisser bør kunne ophæves, hvad vi utvivlsomt vil være Tilhængere af.

Lad mig i denne Forbindelse bede

den højtærede Justitsminister oplyse, hvorledes Landet ligger med Hensyn til Vallø og Vemmetofte, hvilket Slutresultat man i det høje Justitsministerium maatte være kommet til med Hensyn til disse to Institutioners, Vallø og Vemmetoftes, retlige Stilling og dermed Muligheden for, at deres Jorder kan stilles til Raadighed for Udstykning til mindre Landbrug. Det er naturligt at se paa et Spørgsmaal som dette i den her omtalte Relation. Problemet har jo tidligere været fremme, bl. a. ved Aflysningen af Len og Stamhuse.

Spørgsmaalet om, hvorledes det skal gaa med den Arv, til hvilken der ingen legale Arvinger findes, vil jo faa noget større Betydning, naar de arveberettigedes Kreds indskrænkes, selv om Forskellen, som nævnt, ikke vil blive særlig stor, fordi Arv efter Testamente her vil træde i den legale Arverets Sted i nogen Grad.

Her vilde jeg meget have ønsket, at man kunde have fulgt Synspunkter i Hovedsagen svarende til, hvad der længe har været gældende Ret i Sverige, og hvorefter herreløs Arv skal tilfalde en særlig Fond, „Almänna arvsfonden“, der anvendes til Fremme af Børns og Ungdoms Opfostring o. lign., og jeg beklager, om end jeg kan forstaa det, at Kommissionen ikke her positivt gaar ind for en Ændring af gældende Ret, men vi vilde meget have ønsket, at den høje Justitsminister, som har været inde paa Tanken, vilde have indført en ny Ordning her.

Det er rigtigt, at uden for de arveberettigede Slægtninges Kreds bør Staten være Arving efter Loven, men det er lige saa rigtigt, og navnlig hensigtsmæssigt efter min Opfattelse, at saadan Arv tilfalder et bestemt Formaal. Jeg tror, det vilde være en særdeles værdifuld Nydannelse.

Inden for det Parti, jeg tilhører, udtalte Ungdomsbevægelsen allerede i sit Program, vedtaget paa Landsmødet i Juni 1934, at saadan Arv burde tilfalde en Statsfond for Børneforsorg. Det var mit Standpunkt dengang, da jeg var en af Forfatterne til Programmet, og jeg er senere gennem mit Arbejde i Kommunen og gennem Erfaringer fra Sverige i høj Grad blevet bestyrket i, at Gennemførelsen af en saadan Tanke vilde være en værdifuld Landvinding i vor Arvelovgivning. Om her saa skal være Spørgsmaal om en Overbygning paa Samfundets almindelige Børneforsorg i videste Forstand, eller man vil foretrække, at Fondens Midler ogsaa skal anvendes til Studiehjælp o. lign., maa man senere tage Stilling til, hvis man først kan enes om Hoved-